

РЕШЕНИЕ

№ 5622

гр. София, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8159** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на „БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 50 срещу РА № Р-22221524002100-091-001/10.12.2024 г. , издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение № 542/04.06.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част са установени резултати по ЗДДС за периоди октомври 2023 г. , ноември 2023 г. , януари 2024 г. в размер общо на 112 379,68 лв. , както и лихви за забава в размер общо на 13 529,60 лв.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон. Моли се неговата отмяна и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146

от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221524002100-020-001/26.04.2024 г. , връчена на 09.05.2023 г. , изменена със заповеди № Р-22221524002100-020-002/25.06.2024 г. и № Р-22221524002100-020-003/07.08.2024 г. , е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за установяване на задължения за ДДС за периодите октомври 2023 г. – януари 2024 г. Заповедите са издадени от Г. М. В.-Н. , на длъжност началник отдел „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със заповеди № РД-01-849/31.10.2022 г. на директор на ТД на НАП С.. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221524002100-092-001/05.11.2024 г., връчен на 11.11.2024 г. , срещу който не е подадено писмено възражение. Ревизията приключва с ревизионен акт РА № Р-22221524002100-091-001/10.12.2024 г. , издаден от Г. М. В.-Н. – орган възложил ревизията, и С. А. К. – ръководител на ревизията, връчен на 16.12.2024 г. С РА са установени резултати по ЗДДС за периоди октомври 2023 г. , ноември 2023 г. , януари 2024 г. в размер общо на 112 379,68 лв. , както и лихви за забава в размер общо на 13 529,60 лв.

При гореизложените факти настоящият състав приема, че актовете издадени в рамките на ревизията, включително РА, са валидни, тъй като са спазени разпоредбите на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, както и на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, относно местно и материално компетентните органи.

Както се посочи по-горе, ревизията приключва с процесния ревизионен акт РА № Р-22221524002100-091-001/10.12.2024 г. , с който са установени резултати по ЗДДС за периоди октомври 2023 г. , ноември 2023 г. , януари 2024 г. в размер общо на 112 379,68 лв. , както и лихви за забава в размер общо на 13 529,60 лв. По-конкретно, оспорва се:

1. Непризната от данъчните органи вътреобщностна доставка /ВОД/ през ноември 2023 г. от жалбоподателя до HAPPYGUM GmbH с данъчна основа 2 278,08 лв. и начислен ДДС в размер на 379,68 лв. ,

2. Определената от данъчните органи данъчна основа от 145 000 лв. на 0 лв. по две фактури от октомври 2023 г. и януари 2024 г. , издадени от жалбоподателя към „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД с предмет „възнаграждение по договор за консултантски услуги от 08.09.2023 г. , но е установено задължение на жалбоподателя за плащане на ДДС в размер на 145 000 лв. на основание чл. 85 от ЗДДС.

3. Отказано право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя за периодите октомври 2023 г. януари 2024 г. по 3 фактури с доставчик „М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД в размер на 112 000 лв.

По т. 1:

/Непризната от данъчните органи вътреобщностна доставка /ВОД/ през ноември 2023 г. от жалбоподателя до HAPPYGUM GmbH с данъчна основа 2 278,08 лв. и начислен ДДС в размер на 379,68 лв./

Данъчните органи установяват, че през ноември 2023 г. жалбоподателят е извършил продажба на два дисплея на стойност 2 278,08 лв. с получател HAPPYGUM GmbH, А.. За установяване на сделките жалбоподателят представя фактурите, банково извлечение за извършеното плащане и счетоводна справка. В съдебното производство не се представят други доказателства. При това, правилно органите по приходите съобразяват, че не е изпълнен чл. 45 от ППЗДДС за представяне на документи, доказващи реалното движение на стоката от България Към А., за да е налице необлагаема ВОД по смисъла на чл. 7 във вр. чл. 2 от ЗДДС. Следователно, след като факта на доставките е установен, то правилно данъчните органи, на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от във вр. чл. 12, ал. 1 във вр. чл. 17, ал. 1 във вр. чл. 67, ал. 1 от ЗДДС, са приели, че мястото на

доставката е на територията на България и са начислили ДДС в размер на 379,68 лв. Предвид изложеното, жалбата срещу тази част на РА е неоснователна.

По т. 2:

/Определената от данъчните органи данъчна основа от 145 000 лв. на 0 лв. по две фактури от октомври 2023 г. и януари 2024 г. , издадени от жалбоподателя към „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД с предмет „възнаграждение по договор за консултантски услуги от 08.09.2023 г. , но е установено задължение на жалбоподателя за плащане на ДДС в размер на 145 000 лв. на основание чл. 85 от ЗДДС./

В хода на ревизията данъчните органи установяват, че през м. октомври 2023 г. и м. януари 2024 г. жалбоподателят е издал на „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД две фактури с предмет „възнаграждение по договор за консултантски услуги от 08.09.2023 г. и анекс № 1“, като е начислил ДДС в размер на 145 000 лв. Данъчните органи установяват и поддържаното от приетата по делото ССЕ /л.л. №№ 148-159/, че фактурите са надлежно осчетоводени от страните по делото и по тях е извършено плащане. Във връзка с посочения договор, данъчните органи установяват безспорната система от правоотношения: дружеството „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД има сключен договор по ЗОП № ВИ-06-11/30.05.2922 г. с Министерство на отбраната за строителството на военни подобекта в [населено място]. След сключването на договора за СМР и преди изпълнението му настъпват инфлационни процеси, поради което с Постановление на Министерски съвет № 290/27.09.2022 г. се одобрява методика за преизчисление на цените по договора за СМР по ЗОП № ВИ-06-11/30.05.2922 г. Доказването на инфлационните влияния, водещи до промяна на цените по договора, е следвало да се докаже от изпълнителя „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД. За да докаже това инфлационно влияние и съответно да актуализира договора за СМР, „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД сключва договор от 16.02.2023 г. с „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД, с предмет, последният да установи инфлационните промени и състави мотивиран доклад за това. От своя страна, за да изпълни договора от 16.02.2023 г. , „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД сключва с жалбоподателя процесния договор за консултантски услуги от 08.09.2023 г. и анекс № 1, по който доставчикът жалбоподател начислява ДДС в размер на 145 000 лв. , които в хода на данъчната ревизия се възлагат на жалбоподателя на основание чл. 85 от ЗДДС. По-нататък, за да изпълни процесния договор за консултантски услуги от 08.09.2023 г. и анекс № 1, жалбоподателят сключва като възложител договор за консултантски услуги от 01.09.2023 г. с изпълнител „М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД, за чиито доставки органите по приходите отказват на жалбоподателя признаване на данъчен кредит по ЗДДС в размер на 112 000 лв. с процесния РА. Данъчните органи са установили безспорното, че изпълнителят по договор за СМР по ЗОП № ВИ-06-11/30.05.2922 г. с Министерство на отбраната за строителството на военни подобекта в [населено място] „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД, има както лицензията за извършване на военни СМР, така и техническата и кадрова обезпеченост за това. Във връзка с процесния договор за доставка на консултантски услуги от 08.09.2023 г. между жалбоподателя „БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД и „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД, данъчните органи установяват, че не се представят никакви документи, доказващи, водените преговори за сключване на договора, за определяне на съдържанието му, нито за лицата, които са го изпълнили. По този начин, органите по приходите стигат до извода, че не са налице извършени реални доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. Приели са, че двете фактури са издадени без да е налице настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС и данъкът от 145 000 лв. е начислен неправомерно то жалбоподателя, като за получателя „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД не е възникнало право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС в размер на начисления му данък от 145 000 лв. Така, данъчните органи са определили нелеви ставки по фактурите, но са възложили ДДС в размер на 145 000 лв. за

плащане от издателя на фактурите жалбоподател на основание чл. 85 от ЗДДС. Такава възможност, с цел осигуряване на защитата на фиска, цитираната норма предвижда по фиктивни сделки. Съдът не приема извода на данъчните органи за фиктивност на сделките с посочените съображения за липса на доказателства за водените преговори, установените съдържания на договора и за лицата, изпълнили договора. Съдът приема, че това са декларативни изводи, основани на предположения, некореспондиращи с нормите на търговското право, некореспондиращи с установени по делото факти, поради което са целенасочено изведени. Не следва обратното и от развития от данъчните органи извод за куха конструкция на процесната система от договори за консултантски услуги, която разкривала схема за данъчна измама. Във връзка с последното, по-надолу в мотивите съдът ще изложи съображения. Водещото за съда е единственият установен по делото положителен факт, че двете фактури по договора от 08.09.2023 г. са осчетоводени надлежно от страните по него и са извършени плащания. На този факт съдът придава по-голяма тежест като индиция за реалност на доставките. Безспорно е, че реалността на доставките е задължително условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС – арг. от чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, както и за начисляване на ДДС, като се отчита особеното правило на чл. 85 от ЗДДС, посочено по-горе. Настоящият състав, обаче, не приема, че наличието или не на съпътстващи документи по осъществяването на една търговска сделка, като приемо-предавателни протоколи, всякакъв друг вид протоколи, образци и дори самите договори, са от естество да наложи извод за наличие или не на доставката – на сделката. И това - особено при надлежно осчетоводяване на фактурите, какъвто е настоящият случай. Плащането не е сред основанията за възникване на правото на данъчен кредит – чл.68, чл. 69, 71 от ЗДДС, нито липсата му е сред основанията за отказ на такова право – чл. 70 от ЗДДС. Плащането, обаче, приема настоящият състав, ако е извършено, какъвто е настоящият случай, е изключителна индиция за реалността на доставката по осчетоводяването, защото обратното просто е икономически нелогично. В този смисъл, не са аргументи за фиктивност на доставките, изложените в РА факти, които се приемат като безспорни и от настоящия състав, че липсват надлежни приемо-предавателни протоколи /ППП/, данни за лицата извършили доставките. Неправилно данъчните органи правят изводи за фиктивност на доставките, като се мотивират с неизпълнение на нормите, уреждащи полагането на труд, както и тези, уреждащи отношенията по осъществяване на доставките, когато те са административно регулирани. Неизпълнението на тези норми може да е основание за налагане на административни санкции, но не и да се правят изводи за нарушаване на данъчното законодателство. Още по-несъстоятелни са аргументите на данъчните органи за нарушаване на данъчното законодателство, основани на начина на изпълнение на търговските договори: надлежно-ненадлежно, икономически логично-нелогично, оформянето им в съответната договорна форма или не. Често органите по приходите стигат до изключително целенасочени и неправилни изводи, че съпътстващите осчетоводяването частни документи, които отразяват извършването на доставката, нямат обвързваща материална доказателствена сила по чл. 178 и сл. от ГПК, а пък изпълнителите на доставката не били определяеми. Аргумент от това е, че за да се докаже реалността на доставката, то тя евентуално следва да се установи с някакво нотариално удостоверяване или с ЕГН на служител или работник. Неправилно е, данъчните органи да правят извод за фиктивност на сделка от факти отразяващи търговски отношения, които по никакъв начин не могат да се отнасят към фискалните. Тези изводи на органите по приходите не само не установяват фиктивност на доставките, но и влизат в съществено противоречие с фундаментални принципи, не само както се посочи на частното право, но и конкретно на търговското. Така например, приемането на търговска сделка, каквото е процесното осчетоводяване на фактурите, е достатъчно да преодолее

възражения на получателя дори за липса на форма на сделката – чл. 292, ал. 3 от ТЗ, както и всякакви други възражения – чл. 301 от ТЗ. Тези норми определят характера на търговските отношения, като бързи и правно-сигурни, извършвани между компетентни лица по занятие и подчинени на единствената цел за икономически резултат. Не може, така законово деформализираните търговски отношения, да се формализират от органите по приходите с цел доказване фиктивност на доставките и то на базата на търговски възражения, които никой от контрагентите не прави или пък вменявайки административни нарушения, каквато компетентност органите по приходите нямат – например да установяват трудови правоотношения. По делото се установи, че както жалбоподателят, така и доставчикът му са осчетоводили фактурите надлежно – самите данъчни органи установяват това в ревизията. При това осчетоводяване не се откриват неизпълнение на релевантното законодателство. Съгласно чл. 51 от ДОПК вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. Съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 182 от ГПК вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. Те могат да служат като доказателство на лицето или организацията, които са водили книгите. В процесния случай тези вписвания са надлежно извършени, няма нарушения на законодателството. Тази фискална коректност, при която както се посочи по-горе, сделката се декларира частно и публично правно, налага извод за реалност на доставките. За целите на данъчното облагане следва да се взема предвид единствено надлежното счетоводно отразяване на сделките, като единствено отражение на данъчно-релевантни факти – движение на пари. Документи като договори, ППП, документи за отделни плащания и др. под. не отразяват такова движение по смисъла на данъчните закони. Няма икономическа и фискална логика да се оповестяват публично фиктивни сделки. Ето защо, настоящият съдебен състав поставя изключителна тежест на надлежното осчетоводяване, като доказателство за реално осъществени сделки.

Предвид изложеното, жалбата срещу тази част на РА е основателна.

По т. 3:

/Отказано право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя за периодите октомври 2023 г. януари 2024 г. по 3 фактури с доставчик „М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД в размер на 112 000 лв./

В хода на ревизията данъчните органи установяват, безспорното по делото, че жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в размер на 112 000 лв. по три фактури, издадени от „М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД. Доставките са по горепосочения договор за консултантски услуги от 01.09.2023 г. с предмет изследване инфлационното влияние на цените, уговорени по процесния договор за СМР № ВИ-06-11/20.05.2022 г. между „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД и Министерство на отбраната. Данъчните органи установяват безспорното, че този договор е сключен във връзка с изпълнение на договора за консултантски услуги 08.09.2023 г. с „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД. Данъчните органи правилно съобразяват разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, според която правото на приспадане на данъчен кредит се свързва с реално извършени доставки, както и разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, според която правото на приспадане на данъчен кредит се признава, когато стоките или услугите се получават за целите на

последващи облагаеми доставки от получателя – последният не трябва да е краен потребител. Данъчните органи приемат, че доставките са фиктивни, не отговарят на изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което жалбоподателят няма право на приспадане на данъчен кредит. За да приемат това, данъчните органи се мотивират със следното: нямало доказателства за водени преговори между дружествата за определяне на доставчика и съдържанието на договора; от годишната данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО на доставчика, както и от годишни данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ, не се налагал извод за наличие на такива доставки; липсвало данни за лицата, извършили доставките, данни за управителя на доставчика да е участвал в извършването на доставките /каквото и да означава това/, нямало данни за използвани подизпълнители. От всичко това се прави извод за липсата на обективна възможност за „М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД. Тук съдът само ще посочи, че не приема тези целенасочени и хипотетични съображения на данъчните органи, доколкото взима предвид безспорното по делото и установено от изслушаната в съдебното производство ССЕ /л.л. №№ 148-159/, че фактурите са осчетоводени надлежно от страните по сделката и са извършени разплащания по тях. Това е индиция за реалност на доставките, като съдът препраща към съображенията си, изложени подробно по-горе в т. 2 от мотивите.

По-нататък, за да откажат правото на приспадане на данъчен кредит по доставката от 01.09.2023 г. , данъчните органи излагат мотиви, че процесната система от договори за услуги – изследване на инфлационните процеси, разкрива една изкуствена конструкция, която да осигури голям размер на данъчния кредит, който да бъде приспаднал в крайна сметка от „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД. По-конкретно, данъчните органи съобразяват: „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД има сключен договор по ЗОП № ВИ-06-11/30.05.2922 г. с МО за СМР. Следват инфлационни процеси, поради което с Постановление на Министерски съвет № 290/27.09.2022 г. се одобрява методика за преизчисление на цените по договора за СМР по ЗОП № ВИ-06-11/30.05.2922 г. , като доказването на инфлацията е в тежест на „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД. Ето защо, СМР, „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД сключва договор от 16.02.2023 г. с „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД, с предмет, последният да установи инфлационните промени, като начисленото ДДС от изпълнителя е в размер на 636 000 лв. От своя страна, „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД сключва с жалбоподателя договор за консултантски услуги от 08.09.2023 г. , по който доставчикът жалбоподател начислява ДДС в размер на 145 000 лв. По-нататък, жалбоподателят сключва като възложител договор за консултантски услуги от 01.09.2023 г. с изпълнител „М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД, по който доставчикът начислява на жалбоподателя ДДС в размер на 112 000 лв. От тази конструкция данъчните органи правят извод, че тя е създадена изкуствено с цел „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД да получи право на приспадане на данъчен кредит от 636 000 лв. Прави впечатление установеното от данъчните органи, че във връзка с процесното Постановление на

Министерски съвет № 290/27.09.2022 г. за одобрява методика за преизчисление на цените по договора за СМР и възлагането на доказателствената тежест за това на изпълнителя „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД, Министерство на отбраната, в рамките на предвидени процедури, превежда на „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД на 19.12.2023 г. сумата от 7 199 186,01 лв. , за да се извърши разплащане по договора за услуги от 16.02.2023 г. с „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД. Очевидно е, че тази сума се разпределя в рамките на системата от договори за услуги по веригата МО-„ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД-„БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД-„БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД-„М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД. По тази верига, установи се по делото, законно се извършват разплащания и се начислява и приспада ДДС. И тъй като няма търговски законови ограничения да се сключват такива договори, то съдът не приема, че има изкуствена конструкция, която да не съответства на действителното икономическо и търговско положение, като единствено основание за възникване на данъчно задължение. Не може да се приеме тезата на органите по приходите, че е налице такава конструкция, само защото на първия по веригата е начислено ДДС, което той има право да приспадне. Само с факта на това право на приспадане данъчен кредит на първия по веригата, данъчните органи правят извод за наличие на изкуствена конструкция и данъчна измама, което съдът не приема. Това е така, доколкото на правото на приспадане на данъчен кредит иманентно съответства начисляването му. Следователно, за да е налице приспадане, то е предшествано от начисляване, поради което, независимо от размера на данъчния кредит, само въз основа на това, не може да се прави извод за нередност. Още нещо – когато данъчните органи установят изкуствена конструкция при която има движение на пари, то те следва да установят действителното икономическо и търговско отношение. В този случай те не могат просто да приемат, че липсва сделка, което да се отнесе към разпоредбите на ЗДДС за фиктивност на доставките, като основание за отказ за признаване право на приспадане на данъчен кредит. В този смисъл е решението от 20.06.2013 г. по дело С-653/11 на СЕС, което посочва, че доставката е обективно понятие, поради което органите по приходите следва да установяват само движението на пари, но не и да правят изводи за необходимост, търговска обоснованост и икономическа целесъобразност: „41. Също от практиката на Съда следва, че в този смисъл понятието за доставка на услуги е обективно по характер и се прилага независимо от целите и резултатите на съответните сделки, без данъчната администрация да е задължена да извършва ревизии, за да установява намерението на данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл Решение по дело Halifax и др., посочено по-горе, точки 56 и 57, както и цитираната съдебна практика).“ .

По-нататък, органите по приходите вземат предвид безспорното, че на 05.08.2022 г. в бр. 62/2022 г. на ДВ е обнародван Закон за допълнение на Закон за обществените поръчки, с който се създава нов чл. 117а, съгласно който сключени договори по

ЗОП се изменят при инфлационни процеси по Методика на МС. Тази методика, уреждала изчерпателно процедурата по изменение на цените вследствие на инфлация без да е необходимо изготвянето на доклад за инфлационните процеси. Ето защо, процесните договори отношения по веригата МО-„ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД-„БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД-„БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД-„М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД, не били необходими. Прави се извод за невалидност на сделките, като привидни – такива да създават право на данъчен кредит по ЗДДС, поради което били невалидни – нищожни, по смисъла на чл. 26, ал. 2 от Закон за задълженията и договорите. Настоящият състав няма да влиза в доктринални разяснения какво е валидност по смисъла на чл. 26 от ЗЗД, като само ще посочи, че не приема изводите на данъчните органи за невалидност в случая, тъй като в случая не е налице привидност – абсолютна /само привидна сделка/ или относителна /привидна и прикрита сделка/ симулация по смисъла на чл. 26 от ЗЗД. Нещо повече, данъчните органи се ангажират със съдебни правомощия и правят тълкуване на валидността на правоотношенията по веригата договори МО-„ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД-„БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД-„БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД-„М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД, създадена във връзка с установяване на инфлационни влияния по вече сключен договор по ЗОП. Именно във връзка с тази верига договори, на 19.12.2023 г. МО плаща сумата от 7 199 186,01 лв. на „ЛОГ СИБЕРИЯ“ ЕООД в рамките на развили се договорености. Настоящият състав приема, че данъчните органи не могат в рамките на ревизионно производство да се произнасят по валидност на договори. Този извод се налага, не само от конституционната уредба на правомощията на съдебната система, но още по-конкретно от обстоятелството, че регулирането на определени правоотношения е от изключителната компетентност на съда. Задължение на данъчните органи е да следят движението на пари в рамките на установени правоотношения и да съобразяват възникването на данъчни задължения, но не и да се произнасят по валидността на сделки. Това е така и в случаите, когато данъчните органи установяват изкуствени правни конструкции, които не съответстват на действителното икономическо и търговско положение и които имат единствената цел да създадат данъчно предимство. И в тези случаи данъчните органи не могат да се произнасят по валидността на сделките и на практика да създават нови правни отношения, а само могат да не приемат сделките като отражение на действителното икономическо и търговско положение. Именно последното установява движението на пари, като единствено основание за възникване на данъчно задължение. Само това следва да се установява от органите по приходите. В този смисъл е решението от 20.06.2013 г. по дело С-653/11 на СЕС, според което:

„43 Като се има предвид, че обикновено положението по договора отразява

действителното икономическо и търговско положение по сделките, и за да се отговори на изискванията за правна сигурност, релевантните договорни клаузи представляват един от елементите, които следва да се вземат под внимание при установяване на доставчика и получателя по сделка за „доставка на услуги“ по смисъла на член 2, точка 1 и на член 6, параграф 1 от Шеста директива.

44 Може обаче да се окаже, че понякога определени договорни клаузи не отразяват напълно действителното икономическо и търговско положение по сделките.

45 Това по-специално би се наблюдавало, в случай че посочените договорни клаузи представляват напълно изкуствена конструкция, която не отговаря на действителното икономическо и търговско положение по сделките.

52 Предвид на изложените съображения на въпроси 1—4 следва да се отговори, че договорните клаузи, макар и да са един от елементите, които следва да се вземат под внимание, не са определящи за установяването на доставчика и получателя на „доставка на услуги“ по смисъла на член 2, точка 1 и на член 6, параграф 1 от Шеста директива. Те могат по-специално да не бъдат отчитани, когато се установи, че не отразяват действителното икономическо и търговско положение, а представляват напълно изкуствена конструкция, която не отразява икономическата действителност и е създадена единствено с цел получаване на данъчно предимство, което следва да се прецени от националната юрисдикция.“

Предвид изложеното, жалбата срещу тази част на РА е основателна.

На основание чл. 161, ал. 1 изр. първо от ДОПК, на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 1 506,08 евро. /превалутирани 2 945,64 лв. по реда на чл. 12 и чл. 13 от Закон за въвеждане на еврото в Република България/.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, на ответната администрация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 11,27 евро.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на „БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 50, РА № Р-22221524002100-091-001/10.12.2024 г. , издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с

която е потвърден с Решение № 542/04.06.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част е определена от данъчните органи данъчната основа от 145 000 лв. по две фактури от октомври 2023 г. и януари 2024 г. , издадени от жалбоподателя към „БЪДЕЩЕ НАДЕЖДА“ ЕООД с предмет „възнаграждение по договор за консултантски услуги от 08.09.2023 г. – на 0 лв. , но е установено задължение на жалбоподателя за плащане на ДДС в размер на 145 000 лв. на основание чл. 85 от ЗДДС.

ОТМЕНЯ , по жалба на „БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 50, РА № Р-22221524002100-091-001/10.12.2024 г. , издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение № 542/04.06.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част е отказано на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит в размер на 112 000 лв за периодите октомври 2023 г. и януари 2024 г. по 3 фактури с доставчик „М + Л ЕВРОКОНСУЛТ“ ЕООД.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба на „БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 50 срещу РА № Р-22221524002100-091-001/10.12.2024 г. , издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение № 542/04.06.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите, и с която част не е призната от данъчните органи вътреобщностна доставка /ВОД/ през ноември 2023 г. от жалбоподателя до HAPPYGUM GmbH, А. с данъчна основа 2 278,08 лв. и е начислен ДДС в размер на 379,68 лв.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя „БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 50, на основание чл. 161, ал. 1, изр. първо от ДОПК, сумата от 1 506,08 евро. деловодни разноски.

ОСЪЖДА жалбоподателя „БОАЛ М ИНВЕСТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 4, ап. 50 да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, сумата от 11,27 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

